

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Карлово, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело
№ 20235320101489 по описа за 2023 година

Производството е по иск, с правно основание чл. 439 от ГПК.

Ищецът - М. И. И. твърди, че на 22.12.2009г. ***** АД подаде заявление по чл. 417 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение против ищеца за вземания по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ от 23.03.2006г. с предоставен кредитен лимит (банков кредит) в размер на 200.00 лв., при лихва в размер на 15% годишно и санкционираща лихва при просрочие в размер на 35% годишно върху просрочената главница. Въз основа на подаденото заявление било образувано ч.гр.д. № 317/2009г. по описа на Районен съд – Трявна, в производството, по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист за следните суми, а именно: 200.00 лева, представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ от 23.03.2006г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението - 22.12.2009г.; 620.09 лева, представляваща лихва за забава за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г.

Твърди, че подал възражение по чл.414 от ГПК, като с влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 183 по описа за 2010г. по описа на Районен съд –

Трявна е признато за установено, че М. И. И., ЕГН ***** дължи на *** АД сумата от 200.00 лв. по договор за издаване на кредитна карта от 23.03.2006г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.12.2009г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 612.72 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г. Постановеното съдебно решение е влязло в сила на 29.11.2010г. Със съдебното решение били присъдени и съдебни разноси в размер на 272.53 лева.

Въз основа на издадените на 23.12.2009г. заповед за изпълнение и изпълнителен лист и през месец януари 2010г. било образувано изпълнително дело № 237 от 2010г. по описа на ЧСИ Д., с район на действие-района на СГС. В края на 2010г. и въз основа на договор за цесия от 28.11.2010г. бил конституиран като вискател „Ф.И.А.“ ЕООД. В производството по това изпълнително дело на 17.03.2022г. било констатирано бездействие на вискателя в продължение на повече от две години, поради което и производството било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Твърди, че на 04.05.2023г. въз основа на същия изпълнителен лист било образувано от „Ф.И.А.“ ЕООД като твърдящ цесионер въз основа на договор за цесия от 28.11.2010г. ново изпълнително дело под № 397 от 2023г по описа на ЧСИ Д., с район на действие-района на СГС, който прехвърлил изпълнението по компетентност на ЧСИ М. с неин номер на изпълнението 322 от 2023г.

Твърди и възразява, че вземанията на „Ф.И.А.“ ЕООД от ищеца по изпълнително дело № 322 от 2023г. по описа на ЧСИ М., образувано въз основа на издадения по ч.гр.д. № 317 от 2009г. по описа на Районен съд – Трявна изпълнителен лист 200.00 лева главница и 612.72 лева - мораторна лихва за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г са погасени по давност. Доколкото вземанията били установени с влязло в сила съдебно решение по гр.д. №183 по описа за 2010г. по описа на Районен съд – Трявна, то погасителният давностен срок за тях е пет години и е започнал да тече от прекратяването на изпълнително дело № 237 от 2010г. по описа на ЧСИ Д., на основание отмененото Постановление на пленума, в което се приема, че погасителната давност започва да тече от прекратяването на изпълнителното дело, което в конкретния случай е настъпило на 29.11.2012г., поради което и погасителната давност е изтекла на 29.11.2017г. Твърди, че прекратяването на

изпълнително дело № 237 от 2010г на ЧСИ Д. било констатирано на 17.03.2022г., но същото е настъпило в много по-ранен момент, а именно на 29.11.2012г. Евентуално твърди, че погасителната давност е започнала да тече от 26.06.2015г. с приемането на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. т.д. № 2/2013г., ОСГТК на ВКС и е изтекла на 26.06.2020г. преди образуването на 04.05.2023г на изпълнително дело № 397 от 2023г. по описа на ЧСИ Д. и последващото му прехвърляне на ЧСИ Л. М. под № 322 от 2023г. Въпреки това, против ищеца били предприети активни изпълнителни действия като му е наложен заповед за спиране на банковата сметка в Ю.Б. АД, по която той получава трудовото си възнаграждение. В същото време, същият имал малко новородено дете, което гледал и издържал, което обосновавало правния му интерес от защита.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да установи със сила на присъдено нещо, че ищецът не дължи на ответника сумата от 812.72 лева, от която - 200.00 лева, представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ от 23.03.2006г. и 620.09 лева, представляваща лихва за забава за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г., която сума е предмет на принудителното събиране по висящо изпълнително дело № 322 от 2023г. по описа на ЧСИ М., образувано въз основа на издаден по ч.гр.д.№317 от 2009г. по описа на Районен съд – Трявна изпълнителен лист. Претендира за направените по делото разноски.

Ответното дружество - „Ф.И.А.“ ЕООД счита, че предявеният иск за допустим, на за изцяло неоснователен и необоснован, и моли същият да бъде отхвърлен. Съображенията за това са следните:

Оспорва твърдението, че погасителната давност за вземането, с оглед прекратяване на делото според ищеца към 29.11.2012г. е изтекла на 29.11.2017г. Както самият ищец е посочил, изп. дело № 237/2010г., по описа на ЧСИ Г. Д. е било висящо до началото на месец март 2022г. Предвид това оспорва и твърдението, че погасителната давност, която най-рано би могло да се приеме, че е започнала да тече считано от 26.06.2015г., във вр. с Тълкувателно решение № 3/2020 от 28.03.2023г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2020г., е изтекла на 26.06.2020г.

Твърди, че до 26.06.2015г., погасителна давност за вземането на

кредитора - ответник не е текла, т.к. до посочената дата е в сила и действа ППВС № 3/18.11.1980г., съгласно което с образуване на изпълнително дело, давността се прекъсва и не тече докато трае изпълнителното производство. Това е и изрично приетото становище на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК) на Върховния касационен съд в Тълкувателно решение № 3/2020 от 28.03.2023г. по тълкувателно дело № 3/2020г., съгласно което докато трае изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980г. След посочената дата, давността за вземането многократно е прекъсвана на основание чл. 116, б. „в” от ЗЗД, с предприемането на действия за принудително изпълнение. Съгласно чл. 116, б. „в” от ЗЗД, давността се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - налагане на заповест или възбрана; присъединяването на кредитора; извършване на опис и т.н. Перемпцията е без правно значение за давността. Като общото между двата института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти, с различни правни последици. Когато по изпълнителното дело е направено искане за принудително изпълнение, дори след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпила перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново изпълнително дело. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо дали съдебният изпълнител е образувал ново дело или не; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Не образуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденето на изпълнителните дела.

Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия като последици на перемпцията, не се

съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в” ЗЗД. Давност не тече и в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не приложи правилата на чл. 129 от ГПК. В тази връзка изброява съдебна практика и твърди за невярно твърдението, че към датата на образуване на новото изпълнително производство (04.05.2023г.) по искане на новия кредитор „Ф.И.А.” ЕООД (придобил спорното вземане по силата на Договор за цесия от 28.12.2011г. сключен с *** АД) вземането е погасено по давност по смисъла на чл. 110 от ЗЗД.

Твърди, че с молбата за образуване на изпълнително дело от 04.05.2023г., първоначално под № 397/2023г., по описа на ЧСИ Г. Д., впоследствие прехвърлено по подсъдност и преобразувано под № 322/2023г., по описа на ЧСИ Л. М., със страни: вискател - „Ф.И.А.” ЕООД и длъжник М. И. И., вискателят изрично е поискал предприемането на конкретни действия за принудително изпълнение. Последното поискано действие за принудително изпълнение по прекратеното срещу ищеца изп. дело № 237/2010г., по описа на ЧСИ Г. Д. с от дата - 07.01.2022г., когато с молба с вх. № 00163 вискателят е поискал от ЧСИ да насрочи дата за извършване на опис на движими вещи собственост на длъжника. Освен това, в периода 26.06.2015г. (от когато е започнала да тече давността за вземането) до 10.01.2022г. (датата на съобщението за прекратяване на образуваното изпълнително дело) от страна на вискателя са искани, а от страна на съдебния изпълнител са предприемани редица действия за принудително изпълнение, които прекъсват давността, както следва:

-молба, с вх. № 207/07.01.2016г. за налагане на заповест на банкови сметки на длъжника в У.Б. АД;

-молба с вх. № 591/14.01.2016г. за насрочване дата за опис на движимите вещи собственост на длъжника;

-молба с вх. № 07791/27.04.2017г. за регистрирани банкови сметки на името на длъжника и насрочване на дата за опис на движими вещи;

-молба с вх. № 15716/28.08.2018г. за налагане на заповест върху банковите сметки открити на името на длъжника в *** АД (наложен на 31.08.2018г.):

-молба с вх. № 04104/20.03.2020г. за налагане на заповест на вземания от

работодател и върху новооткрити на името на длъжника банкови сметки;

-молба с вх. № 00163/07.01.2022г. за насрочване дата за опис на движимите вещи собственост на длъжника;

Впоследствие, но преди постановяване на Тълкувателно решение № 3/2020 от 28.03.2023г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2020г., от страна на ЧСИ било установено, че в периода 2013г. - 2015г. по делото е настъпила перемпция, поради което и на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителното производство по първоначално образуваното изп. дело под № 20107810400237 било прекратено. В случая, давността за оспорваното вземане е прекъсвана многократно и последователно във времето спрямо ищеца с искания за предприемане на действия за принудително изпълнение, което безспорно ще се установи от документите намиращи се в кориците на изп. дело № 20107810400237.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са изискани като доказателства копия от изп. дело № 237/2010г., по описа на ЧСИ Г. Д. и № 397/2023г., по описа на ЧСИ Г. Д., впоследствие прехвърлено по подсъдност и преобразувано под № 322/2023г., по описа на ЧСИ Л. М.. От съдържащите се документи в посочените две изпълнителни дела се установява следното:

С молба от 29.03.2010г., депозирана от „*****“ АД до ЧСИ Г. Д. с район на действие СГС е образувано изп. дело № 237/2010г., като банката е приложила изпълнителен лист издаден по ч.гр.д. № 317/2009г. по описа на Районен съд - Трявна, в производството, по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.417 от ГПК. Изпълнителния лист е за следните суми: сумата от 200.00 лв. - главница по договор за издаване на кредитна карта от 23.03.2006г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.12.2009г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 620.09 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г. и разноси по делото в размер на 25.00 лева за платена държавна такса и 100.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Взискателят е възложил на ЧСИ Г. Д. правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ, въз основа на което, частният съдебен изпълнител е предприел действия по проучване имущественото състояние на длъжника, като е правил справки,

набавял документи, книжа и други.

След извършените справки, със запорно съобщение от 05.05.2010г., ЧСИ Г. Д., на основание чл. 450, ал. 3, чл. 507, чл. 508 и чл. 512 от ГПК е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

Със запорно съобщение от 27.06.2011г., ЧСИ Г. Д., на основание чл. 405, ал. 3, чл. 507 и чл. 508 от ГПК е наложил запор върху всички банкови сметки, банкови касети и сейфове на длъжника в У.Б. АД и Б. *** ЕАД.

С молба от 07.12.2011г., депозирана от „*****“ АД до ЧСИ Г. Д., банката е приложила изпълнителен лист издаден по гр.д. № 183/2010г. по описа на Районен съд – Трявна, за сумата от 272.53 лв., представляващи разноси по посоченото гражданско дело, като на основание чл. 456 от ГПК, взыскателят е поискал да бъде присъединен в изпълнително производство № 237/2010г. по описа на ЧСИ, издадения в исковото производство изпълнителен лист. С молбата на ЧСИ Г. Д. са възложени всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ.

Със запорно съобщение от 22.02.2012г., ЧСИ Г. Д., на основание чл. 450, ал. 3, чл. 507 и чл. 508 от ГПК е наложил запор върху всички банкови сметки, банкови касети и сейфове на длъжника в ***** АД и ***** (Б.) ЕАД.

С молба от 26.04.2012г., депозирана от „Ф.И.А.“ ЕООД до ЧСИ Г. Д., е представен Договор за прехвърляне на вземане (цесия) от 28.12.2011г., сключен между „Ф.И.А.“ ЕООД и „*****“ АД, установяващ, че молителят е придобил вземането от банката към М. И. И., като на основание чл. 429, ал. 1 от ГПК е отправено искане за конституиране на „Ф.И.А.“ ЕООД в производството по изп. дело № 237/2010г. на мястото на *** АД.

Новоконституирания взыскател - „Ф.И.А.“ ЕООД, с молба от 03.10.2013г. е поискал ЧСИ Г. Д. да насрочи дата за опис на секвестрируеми движими вещи, собственост на длъжника. В отговор на молбата, съдебният изпълнител е насрочил за 05.11.2013г опис на движими вещи, като у изпратил призовка до длъжника. След извършеното процесуално действие, взыскателят е депозирал следните молби по изп. дело № 237/2010г., по описа на ЧСИ Г. Д., а именно:

- с молба от 07.01.2016г., взыскателят е поискал налагане на запор на банкови сметки на длъжника в У.Б. АД, за което е изпратено запорно

съобщение;

- с молба от 14.01.2016г., взыскателят е поискал насрочване дата за опис на движимите вещи собственост на длъжника;

- с молба от 27.04.2017г., взыскателят е поискал справка за регистрирани банкови сметки на името на длъжника и насрочване на дата за опис на движими вещи в дома на длъжника;

- с молба от 28.08.2018г., взыскателят е поискал налагане на заповест върху банковите сметки открити на името на длъжника в *** АД, за което е изпратено заповестно съобщение от 28.08.2018г. до *** АД;

- с молба от 20.03.2020г., взыскателят е поискал налагане на заповест на вземания от работодател и върху новооткрити на името на длъжника банкови сметки;

- с молба от 07.01.2022г., взыскателят е поискал прехвърляне имуществото на длъжника и насрочване дата за опис на движимите вещи собственост на длъжника.

С разпореждане от 10.01.2022г., ЧСИ Г. Д. е уведомил „Ф.И.А.“ ЕООД, че изп. дело № 237/2010г. с длъжник М. И. И. е прекратено, с резолюция от 10.01.2022г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради това, че повече от 2 години не са поискани изпълнителни действия. Във връзка с прекратяване на изпълнителното производство, по искане на взыскателя от 24.01.2022г. му е върнат оригинала на изпълнителния лист, а ЧСИ Г. Д. е вдигнал наложените заповести.

С молба от 04.05.2023г., депозирана от „Ф.И.А.“ ЕООД до ЧСИ Г. Д. с район на действие СГС, е образувано изп. дело № 397/2023г., като взыскателят е приложил процесните два изпълнителни листа, а именно – изпълнителен лист от 23.12.2009г. издаден по ч.гр.д. № 317/2009г. по описа на РС – Трявна, изпълнителен лист от 29.11.2010г. издаден по гр.д. № 183/2010г. по описа на РС – Трявна, както и договор за цесия от 28.12.2011г., за следните суми: сумата от 200.00 лв. - главница по договор за издаване на кредитна карта от 23.03.2006г.; сумата от 619.96 лева, договорна лихва, сумата от 252.26 лв. – начислена законова лихва и 169.70 лева – разноси. Поискано е извършването на справки и заповести.

С молба от 19.05.2023г. до ЧСИ Г. Д., взыскателят е поискал образуваното изпълнително дело да бъде прехвърлено по компетентност за

продължаване на принудителното изпълнение от ЧСИ Л. М. гр. П.. Същото е изпратено по компетентност, на основание чл. 427, ал. 2 от ГПК и е образувано изп. дело № 322/2023г. по описа на ЧСИ Л. М..

След извършените справки, със запорно съобщение от 19.05.2023г., ЧСИ Л. М., е наложил запор върху всички банкови сметки, банкови касети и сейфове на длъжника в Ю.Б. АД.

Със запорно съобщение от 29.06.2023г., ЧСИ Л. М. е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

Други доказателства от значение по делото не са представени.

Въз основа на така установената и възприета фактическа обстановка, съдът прави средните изводи от правна страна:

Влизането в сила на издадената заповед за изпълнение срещу ищеца води до преклудирание на възможността същият да оспори съществуването на вземанията, за които е издадена, като се позове на фактите, съществували до стабилизирането ѝ, съответно до снабдяването ѝ с изпълнителна сила. Така, съгласно Определение № 214 от 15.05.2018г. на ВКС по ч.гр.д. № 1528/2018г., IV г.о., ГК се приема, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Затова заповедното производство може да бъде възобновено при наличието на предпоставките на чл. 423 от ГПК, а иск за оспорване на вземането на основания факти, настъпили до изтичането на срока за подаване възражение може да бъде предявен само при наличието на предпоставките на чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 439 от ГПК, няма пречка да бъде предявен и разгледан иск за оспорване на вземането, но само на основание факти, настъпили след изтичането на срока за подаване на възражение. Съществуването на тези вземания може да бъде предмет на предявен пред съда иск само в изрично предвидените в закона случаи, а именно при предпоставките на чл. 424 и чл. 439 от ГПК. Вторият от двата текста урежда специален иск, който може да се основава само на факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение по реда на чл. 416 от ГПК, т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението. В случая ищецът основава своя отрицателен установителен иск именно на такъв твърдян нововъзникнал факт - изтекла след влизане в сила на заповедта за

изпълнение погасителна давност.

Преди формирането на съответните изводи за това - дали давностният срок е изтекъл или не, следва да се установи каква е продължителността на давностния срок за всяко от вземанията, предмет на заповедта за изпълнение. В материалите по изп. дело № 322/2023г. по описа на ЧСИ Л. М. се съдържа копие от Решение № 64/28.10.2010г., постановено по гр.д. 183/2010г. по описа на РС – Трявна по предявен иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК. При наличието на съдебно решение, което установява вземанията със сила на пресъдено нещо, то намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, която предвижда, че ако вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

Според разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, началото на давностния срок е деня, в който вземането е станало изискуемо. В наС.щия случай, спорът между страните е дали след извършените изпълнителни действия от края на 2012г. са извършени изпълнителните действия, водещи до прекъсването на давността, съответно – изтекъл ли е посочения петгодишен давностен срок. Започналата давност се счита прекъсната с предприемане на действия за принудително изпълнение – арг. от чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, като времето, изтекло до прекъсване на давността се заличава и по силата на чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването започва да тече нов срок.

Конкретните действия, които водят до прекъсване на давността са подробно разгледани в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г., постановено по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Това тълкувателно решение изяснява, че изпълнителните действия, които прекъсват давността са такива по насочване на изпълнението – заповед, възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране вместо плащане и др., както и че давностният срок не се прекъсва с образуване на изпълнително дело, с изпращането на покана за доброволно изпълнение, както и с възложеното от ответника и извършено от съдебния изпълнител проучване на имущественото съС.ние. Посоченото тълкувателно решение, ВКС приема, че Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд следва да се счита изгубило сила.

Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява ex lege, като постановлението на съдебния изпълнител има декларативно, а не

конститутивно действие. Трайната съдебна практика, основана на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г., постановено по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС приема, че правно ирелевантно е дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване принудителното изпълнение, тъй като давността се прекъсва според чл. 116, б. „в“ от ЗЗД с предприемането на действия на принудително изпълнение. Следователно, за прекъсването на давността е от значение единствено на коя дата е било предприето последното валидно изпълнително действие и дали от тази дата са изминали повече от пет години, за да се приеме, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение, е погасено поради давност, респ. перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността.

Перемпцията обаче е имала значение при действието на Постановление № 3/1980г. на Пленума на ВС, тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело. С оглед визираните два тълкувателни акта, същественият въпрос е кой от тези два акта следва пряко да се приложи към процесния случай - ППВС № 3/18.11.1980г. или цитираното ТР № 2/26.06.2015г., дали Тълкувателното решение притежава обратно действие или действие за напред, от който момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. и прилага ли се последното за вземанията по изпълнителното дело, което е образувано преди приемането му - в случая първото образувано въз основа на процесния изпълнителен лист изп.д. № 237/2010г. по описа на ЧСИ Г. Д..

За действието във времето на тълкувателните актове липсва законова уредба, каквито норми са налице в Закон за нормативните актове, досежно нормативните актове, следователно за решаването му следва да се имат предвид разрешенията, възприети в съдебната практика. По този въпрос е налице практика на ВКС по чл. 290 от ГПК, формирана с Решение № 170/17.09.2018г. по гр.д. № 2382/2017г., на IV г.о. и Решение № 51/21.02.2019г. по гр.д. № 2917/2018г. на IV г.о., която се споделя от наС.щия съдебен състав и според която, с тълкувателните си решения и постановления Върховният съд и Върховният касационен съд не дават разрешение на конкретен правен спор, а извършват общо тълкуване на конкретна правна норма, по прилагането на която е възникнала противоречива практика или е налице неправилна практика. Прието е, че когато се касае до първоначално

приети тълкувателни ППВС и ТР, те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т.е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Когато обаче се постановява нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова (както е в случая), е налице промяна в начина, по който ще бъде прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт, тази промяна настъпва занапред, защото не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все още не е действащ. Прието е, че последващите тълкувателни решения започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред и ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното постановление или решение, което е било действащо към момента на настъпването на последиците.

С оглед на така приетото с посочените решения на ВКС, макар и същите да не съставляват задължителна съдебна практика, съгласно чл. 290, ал. 3 от ГПК, но се възприемат изцяло от наС.щият съдебен състав, се извежда извода относно приложението на ППВС № 3/18.11.1980г., като според даденото с него тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае самото изпълнително производство давност не тече.

С възприетото в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудителното изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира. Или даденото разрешение е, че отмяната на ППВС № 3/18.11.1980г. има действие от 26.06.2015г. - датата, на която е прието противоположното тълкуване с посоченото ТР № 2/26.06.2015г. Тоест, до 26.06.2015г. тълкуването с ППВС № 3/1980г., като инструмент за вторично абстрактно правно регулиране в отношенията на неиндивидуализиран кръг от адресати, е задължително за всички граждани, съдилища и административни органи, които са длъжни да съобразяват поведението си с него, а тълкуването с ТР № 2/26.06.2015г. е задължително за

в бъдеще.

С оглед установените по делото факти, съдът намира следното:

От данните по делото, в хода на изпълнително дело № 237/2010г., предпоследното изпълнително действие е от дата 22.02.2012г., когато е наложен запор върху всички банкови сметки, а последното изпълнително действие е от 28.08.2018г., когато е наложен запор върху банковите сметки на длъжника. Новото изпълнително дело № 397/2023г., преобразувано на изпълнително дело № 322/2023г. по описа на ЧСИ Л. М. датира от 04.05.2023г., като запорното съобщение е от 29.06.2023г., касаещо запор върху всички банкови сметки.

С влизането в сила на съдебният акт, който всъщност установява вземането, в случая това е Решение № 64/28.10.2010г., постановено по гр.д. 183/2010г. по описа на РС – Трявна, започва да тече приложимата в случая 5-годишна давност по смисъла на чл. 110 вр. с чл. 117, ал. 2 от ЗЗД. Това означава, че давността за вземането на ответника срещу ищеца е започнала да тече на 29.11.2010г. – датата, на издадения изпълнителен лист, по Решение № 64/28.10.2010г., постановено по гр.д. 183/2010г. по описа на РС – Трявна по предявен иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК, доколкото по делото не е представено заверено копие от съдебното решение, и съдът прима, че с влизането му в сила е издаден посочения изпълнителен лист. Със съдебния акт, съдът е установил дължимостта на вземането, включително и разноските, присъдени в полза на ответника.

Съдът приема, че до 26.06.2015г. давността по отношение на сумите, които ищецът е осъден да заплати на ответника и за които са издадени процесните изпълнителни листове е била спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е било образувано изпълнително производство - изп.д. № 237/2010г. по описа на ЧСИ Г. Д. и то с оглед действието на цитираното Постановление № 3/18.11.1980г. по гр.д. № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Петгодишната давност по чл. 110, вр. с чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е започнала да тече след 26.06.2015г., т.е. от момента на действие на ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и е изтекла на 26.06.2020г.

От анализа на изпълнителните дела се установи, че на 28.08.2018г. е наложен запор върху всички банкови сметки. Както се посочи,

изпълнителните действия, които прекъсват давността са такива по насочване на изпълнението – заповед, възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране вместо плащане и др. Т.е. в случая е извършено принудително изпълнително действие, като петгодишната давност по чл. 110 вр. с чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, която е започнала да тече от 26.06.2015г. не е изтекла на 26.06.2020г., доколкото се установи по делото, че тази давност да е била прекъсната на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД с предприемането на изпълнителни действия по изп. д. № 237/2010г. по описа на ЧСИ Г. Д., а именно – на 28.08.2018г. с наложения заповед върху банковите сметки на длъжника. Или към датата на образуване на 04.05.2023г. на изп.д. № 322/2023г. по описа на ЧСИ Л. М., давността по чл. 110 вр. с чл. 117, ал. 2 от ЗЗД не е била изтекла. Следва да се отбележи, че доколкото последното заповедно съобщение е от 29.06.2023г., то и към датата на подаване на исковата молба давността не е изтекла, взимайки предвид, че предпоследното принудително изпълнително действие е от 28.08.2018г., когато е наложен заповед върху банкови сметки на длъжника.

С оглед на изложеното, съдът намира иска за неоснователен и недоказан, поради което същия следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноски:

При този изход на делото, с оглед отхвърляне на исковата претенция и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, на ответникът се дължат заплащане на направените разноски, като съдът е сезиран с такова искане, касаеща адвокатско възнаграждение, но липсват доказателства за направени разноски и такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. И. И. от гр. С., ***** с ЕГН *****, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК, срещу ответника „Ф.И.А.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н *****, за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 812.72 лева, от която - 200.00 лева, представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ по договор за издаване на кредитна карта „М.С.“ от 23.03.2006г. и 620.09 лева,

представляваща лихва за забава за периода от 31.07.2006г. до 21.12.2009г., която сума е предмет на принудителното събиране по висящо изпълнително дело № 322 от 2023г. по описа на ЧСИ М., образувано въз основа на издаден по ч.гр.д.№317 от 2009г. по описа на Районен съд – Трявна изпълнителен лист, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд – П., в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____